

Το παραμύθι της ελιάς

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε σε μια φτωχογειτονιά ένα φτωχό μα πολύ καλόκαρδο κορίτσι που το έλεγαν Ελιά. Κάθε μέρα η Ελιά γύριζε τη γειτονιά της, έβλεπε τον κόσμο να ζει φτωχός και δυστυχισμένος και επέστρεφε στο σπίτι της πολύ στενοχωρημένη.

«Κάτι πρέπει να κάνω για να τους βοηθήσω», σκεφτόταν. Κι από την άλλη κιόλας μέρα άρχισε. Βγήκε στη γειτονιά, κράτησε τα παιδιά της γειτόνισσας, για να πάει να δουλέψει και να μπορεί να τους φέρει λίγο φαΐ.

Μια άλλη μέρα πήγε στη γριούλα που ήταν άρρωστη, της μαγείρεψε, της σκούπισε το σπίτι, την έπλυνε, την τάισε. Την άλλη μέρα πάλι έβγαλε τον παράλυτο γέρο με το καρότσι του βόλτα, για να πάρει αέρα και ήλιο.

Τα βράδια γύριζε κατάκοπη, μα ευχαριστημένη που είχε καταφέρει να δώσει λίγη χαρά στους φτωχούς ανθρώπους.

Οι μέρες περνούσαν κι η Ελιά όλο δούλευε κι όλο αδυνατίζε. Μα έβλεπε πως ό,τι κι αν έκανε, ο κόσμος ήταν πάντα φτωχός και δυστυχισμένος.

Αυτό τη στενοχωρούσε πάρα πολύ κι έτσι στενοχωρημένη κάθισε στην αυλή του σπιτιού της και συλλογιζόταν.

- Τι να κάνω , τι να κάνω; Δεν μπορώ να βλέπω τόση δυστυχία.

Το σπουργίτι που την είδε τόσο στενοχωρημένη – και που την αγαπούσε γιατί κάθε μέρα τού έριχνε σπόρους και ψίχουλα- δεν άντεξε και πέταξε βαθιά στο δάσος. Εκεί βρήκε την καλή νεράιδα και της είπε:

- Τρέξε, καλή νεράιδα. Η Ελιά είναι πολύ στενοχωρημένη, χλωμή κι αδύνατη.

Η καλή νεράιδα ανήσυχη έτρεξε στην αυλή της Ελιάς και τη ρώτησε:

-Τι έχεις ,Ελιά μου, κι είσαι τόσο λυπημένη;

-Αχ, καλή μου νεράιδα. Δεν μπορώ να βλέπω τόση φτώχεια και δυστυχία γύρω μου.

-Και τι θέλεις, δηλαδή;

-Θέλω να τους γίνω χρήσιμη. Θέλω να τους προσφέρω κάτι πολύτιμο που να τους δώσει ζωή και χαρά.

-Το θέλεις αλήθεια τόσο πολύ;

-Και βέβαια το θέλω. Δε βλέπεις πώς έλιωσα από τη στεναχώρια μου;

-Τότε σταμάτησε να στενοχωριέσαι. Θα σε κάνω αυτό που θέλεις. Και τσούπ! Την άγγιξε με το ραβδάκι της κι αμέσως η Ελιά έγινε ένα μεγάλο δέντρο, που έβγαλε φύλλα, λουλουδάκια άσπρα, που έγιναν ελιές πράσινες, μοβ, μαύρες.

Έπεσαν στη γη, τα κουκούτσια φύτρωσαν, έγιναν δεντράκια και σχημάτισαν ένα μεγάλο ελαιώνα.

Ήρθαν οι γείτονες, μάζεψαν τις ελιές, έβγαλαν λάδι, έφαγαν, χόρτασαν, ρόδισαν τα μάγουλά τους, ζωήρεψαν κι άρχισαν να χαμογελούν και να ζουν ευτυχισμένοι.

Για να ευχαριστήσουν την ελιά και να της δείξουν την αγάπη τους, πήραν το λάδι τους, το έβαλαν στο καντήλι, για να θυμίζουν στην Παναγιά και στο Χριστό την καλοσύνη της ελιάς και την αγάπη της για τον κόσμο.

Κι η Παναγιά με τη σειρά της την ευλόγησε. Κι ο Χριστός κάτω απ' την ελιά ήρθε και ξεκουράστηκε.

Κι εκείνη καμάρωνε ευχαριστημένη στη μέση στον ελαιώνα και φρόντιζε ,όταν έρχονται οι άνθρωποι να τη μαζέψουν να' ναι γεμάτη ελιές , να χορταίνουν οι φτωχοί και να φωτίζονται απ' τις καντήλες όλες οι εκκλησιές.